

РЕШЕНИЕ

№ 514

гр. Бургас, 12.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, VIII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на единадесети март през две хиляди двадесет и четвърта
година в следния състав:

Председател: Димитър П. С.

при участието на секретаря АНЕЛИЯ ИВ. ТАКОВА
като разгледа докладваното от Димитър П. С. Гражданско дело №
20232120102138 по описа за 2023 година

За да се произнесе, взе предвид следното:

Предявена е искова молба от Я. Р. Ж., представляван в производството по делото от адвокат Г. В. С.а, против Министерство на правосъдието, представлявано от Министъра на правосъдието, за осъждане на ответника да плати на ищеца сумата 215 лева, представляваща общ размер на вреди от отказ на съдия по вписванията при Районен съд – Карнобат, с който е било отказано вписването на нотариален акт и който отказ е отменен с определение, постановено по въззивно частно гражданско дело № 2788 по описа на Бургаски окръжен съд за 2020 година, сумата от 51,10 лева, представлявана мораторна лихва за периода от 16.12.2020 година /датата на отмяна на отказа/ до 06.04.2023 година, ведно със законната лихва върху главницата от датата на депозиране на исковата молба до окончателното ѝ плащане, както и за присъждане на разноските, направени по водене на делото.

В исковата молба се твърди, че с определение за отказ №17 от 17.11.2020 г. на съдията по вписванията при Районен съд – Карнобат по преписка вх.рег.№3669/17.11.2020 г. по описа на Службата по вписванията – Карнобат, било отказано вписването на нотариален акт №97, том 5, рег. №2940, нот.дело №673/2020 г. на нотариус М.С. с рег.№**, с район на действие – РС – Карнобат, по която сделка ищецът бил продавач.

Впоследствие след обжалване от ищеца на посочения отказ, с Определение № III-261027/16.12.2020 г. по в.ч.гр.д.№2788/2020 г. по описа на Окръжен съд – Бургас постановеният отказ бил отменен. Определението като

необжалваемо на основание чл.537, ал.1 от ГПК е влязло в законна сила на датата на постановяването му – 16.12.2020 г. Последвало вписване на сделката под акт №90, том 13, дело №1866, вх.№3669/17.11.2020 г. на Служба по вписванията – Карнобат.

Сочи, че в производството по отмяна на отказа пред окръжния съд, ищецът направил разноски, изразяващи се в заплащане на държавна такса в размер на 15 лв. и адвокатско възнаграждение за процесуално представителство в размер на 200 лв., за което бил сключен и подписан договор за правна услуга от 19.11.2020 г. Съгласно изрично отразеното в договора, възнаграждението следвало да бъде заплатено по посочена банкова сметка, като същото било действително заплатено на 19.11.2020г., за което бил съставен Анекс №1/27.11.2020 г. към договор за правна услуга от 19.11.2020 г.

Поддържа, че вследствие на незаконосъобразния отказ и неоснователно предизвикания съдебен процес по този повод, ищецът претърпял имуществени вреди, изразяващи се в заплащане на държавна такса и адвокатско възнаграждение за процесуално представителство пред съда в общ размер на 215 лв. Отделно от това, върху главницата следвало да се присъди и дължимата лихва от датата на отмяна на отказа – 16.12.2020 г. до 06.04.2023 г., която била в размер на 51, 10 лв. Претендират се разноски. Представят доказателства.

В срока по чл. 131, ал. 1 от ГПК е постъпил писмен отговор от ответната страна, с който се излага становище за недопустимост и неоснователност на предявените искове.

Изложени са подробни доводи, че правната уредба относно разноските се съдържа в ГПК – глава осма, но и теорията и в практиката е единодушно прието, че отговорността за разноски по делото представлява по правната си същност облигационно отношение между страните в процеса, по силата на което едната страна, в чиято полза съдът е решил делото, има правото да иска от противната страна да плати направените разноски. Следвало да се вземе предвид, че отказът на съдията по вписванията се обжалвал в рамките на охранително производство, а съгласно чл.541 от ГПК всички разноски в охранителното производство били за сметка на молителя. В този смисъл нямало как да произтекат вреди от производство, в рамките на което не се дължали разноски, а ако има такива, то те са за сметка на молителя. Излага подробни доводи в тази насока, както и прави систематичен анализ на уредбата на разноските в охранителното производство. По тези съображения счита, че предявеният иск е недопустим, тъй като нормата на чл.541 от ГПК изрично определя в чия тежест остават разноските в охранителното производство и по този начин изключвала претендирането им от трети лица, включително в други производства.

В случай, че съдът приеме искът за допустим, са изложени подробни и обстоятелствени доводи в насока неговата неоснователност. За да се ангажира отговорността на Министерството на правосъдието по реда на чл.49

от ЗЗД като възложител на работа, от която се твърди да е причинено увреждането, трябвало да бъде доказано, че от виновното и противоправно поведение на конкретен съдия по вписванията, изразяващо се в действие или бездействие, във връзка или по повод на възложената работа, за ищеца в пряка причинно следствена връзка са настъпили вреди, в размер на исковата претенция. Това били правопораждащите факти и доказването им следва да се извърши от ищеца и то да бъде пълно и главно.

Поддържа, че в конкретния случай не е осъществен фактическият състав на чл.49 от ЗЗД, като от твърденията в исковата молба и приложените към нея доказателства не се установявало безспорно осъществяването на визирания законов състав и наличие на всички изискуеми предпоставки.

Не се спори относно наличието на първата предпоставка, с оглед на обстоятелството, че възложител на работата се явява Министерство на правосъдието. Оспорва се твърдението, че е налице незаконосъобразно действие на съдията по вписванията, от което да са последвали твърдените от ищеца вреди. В рамките на правомощията му и вменената му от закона компетентност съдията по вписванията е извършил преценка относно основателността на искането и е постановил процесния отказ. В този смисъл не бил действал и виновно. Същият е действал в изпълнение на закона и съобразно правилата за вписване на актовете, което обуславяла липсата на вина при изпълнение на служебните му задължения. Поддържа, че спорното действие не се намира и в причинно – следствена връзка с твърдяната от ищеца вреда, тъй като същият бил претърпял вреди вследствие на упражняване на законовото му право на защита, но тези вреди не били вследствие на постановения отказ, тоест ищецът не е претърпял вреди от конкретните действия или акт на съдията по вписванията. Следвало да се отчете и фактът, че Министерство на правосъдието не е било и страна по в.ч.гр.д.№2788/2020 г. по описа на Окръжен съд – Бургас и в тази връзка няма как и да е обвързано от мотивите на постановеното определение и събраните по това дело доказателства. Отделно от това, отмяната на конкретно действие на съдия по вписванията не формира сила на пресъдено нещо или правоустановително действие относно факта на процесуална незаконосъобразност на отмененото действие като противоправно, вредоносно и по презумпция виновно.

При постановяване на отказа, съдията по вписванията се водил от законовите изисквания и спазил всички правила и норми. С оглед на това счита, че не може да бъде доказан по безспорен начин фактическият състав на непозволеното увреждане, тъй като не би могло да се установи, че действията на съдията по вписванията са незаконосъобразни.

Поддържа и, че липсва вреда, същата не била доказана от ищеца при условията на пълно и главно доказване. Всичко изложено по – горе, обуславяло извода, че не е налице нито един от обективните елементи на правопораждащия деликтната отговорност фактически състав, поради което претенциите за заплащане на обезщетение били недоказани и следвало да

бъдат отхвърлени. Оспорва иска и по размер.

Моли се исковите претенции да бъдат отхвърлени изцяло като неоснователни и недоказани. Прави искане за привличане на трето лице – помагач. Правят се доказателствени искания. Претендират се разноски.

В срока по чл.219, ал.3 от ГПК ответникът предявява обратен иск срещу С. Н. Б. с ЕГН *****.

Сочи, че съгласно чл.54 от ЗЗД лицето, което отговаря за вреди, причинени виновно от друго, има правото на иск против него за това, което е платил. Съдиите по вписванията следвало да носят пълна имуществена отговорност за сумата на обезщетението, което възложителят на работата е платил.

Твърди, че действията на съдията по вписванията Б. били извършени умишлено, поради това, че знаейки, че всички необходими документи са подадени към заявление с вх.№3669/17.11.2020 г. е постановила определение №17/17.11.2020 г. Съдията по вписванията е съзнавала последиците от така извършените действия.

Моли предявеният обратен иск да бъде приет за съвместно разглеждане, в условията на евентуалност спрямо главния иск, против привлеченото трето лице – помагач, като в случай че предявеният против Министерство на правосъдието иск бъде уважен, моли ответника по обратния иск да бъде осъден да заплати сумата в размер на 215 лева, представляваща общ размер на вреди от отказ на съдия по вписванията при Районен съд – Карнобат, с който е било отказано вписването на нотариален акт и който отказ е отменен с определение, постановено по въззивно частно гражданско дело № 2788 по описа на Бургаски окръжен съд за 2020 година, сумата от 51,10 лева, представлявана мораторна лихва за периода от 16.12.2020 година /датата на отмяна на отказа/ до 06.04.2023 година, ведно със законната лихва върху главницата от датата на депозиране на исковата молба до окончателното ѝ плащане.

В срока по чл. 131, ал. 1 от ГПК е постъпил писмен отговор от ответната страна по обратния иск, с който се излага становище за неоснователност на предявените искове.

Прави изложение на фактическата обстановка по делото. По повод на предявения обратен иск оспорва, че е действала умишлено при изпълнение на служебните си задължения относно постановения от нея определение за отказ №17 от 17.11.2020 г. по преписка №3669/17.11.2020 г. Сочи, че като съдия по вписванията е в трудови правоотношения с Министерство на правосъдието, съгласно чл.281 от Закона за съдебната власт. В отношенията между работодателя и работника по учредената трудовоправна връзка, съгласно чл.293 от ЗСВ, действия следва да имат разпоредбите на чл.203-206 от КТ. С нормата на чл.206, ал.3 от КТ изрично било уредено правото на регрес на работодателя, обезщетил третите лица за причинените от служителя вреди. В настоящия случай работодателят не установявал елементите на фактическия състав на чл.203, ал.1 от КТ – вредата да е причинена умишлено, да е в

резултат на престъпление или да не е при или по повод на изпълнение на трудовите задължения, само в който случай се прилагал гражданския закон. В случая нямало умишъл от ответницата, нито извършено престъпление, а действията ѝ са извършени законосъобразно при и по повод на изпълнението на трудовите ѝ задължения като съдия по вписванията. Навежда и подробно доводи, че ограничената имуществена отговорност на работници и служители се реализирала по специален ред.

Оспорва с подробни и обстоятелствени доводи главния иск, по повод на който е образувано настоящото дело. Сочи, че всяко едно от действията по развитото се охранително производство е извършено съобразно закона и нейното вътрешно убеждение, както и в качеството ѝ на съдия по вписванията, като били спазени всички законови изисквания на това охранително производство.

Навежда доводи, че действието на съдията по вписванията ще бъде неправомерно в случай, когато то е предприето въпреки нормативната забрана за извършването му или въпреки това, че не са налице необходимите предпоставки за извършването му. Бездействието му ще бъде противоправно, когато не се предприеме действие, което следвало да бъде извършено по силата на правна норма или въпреки направеното от съответната страна искане за това, макар и да са налице предвидените в закона предпоставки за извършване на действието. Освен това се изисквала и вина на съдията по вписванията по отношение на противоправното действие или бездействие. В конкретния случай се е осъществило цялостно охранително производство по вписване на процесния нотариален акт. Счита, че всяко едно от действията в рамките на охранителното производство било извършено съобразно закона, като били спазени всички законови изисквания.

Оспорва твърдението за настъпили вреди в резултат на противоправни действия или бездействия. Сочи, че в регистърното и охранително производства направените от молителя разноси оставали за негова сметка, включително в случаите на отказ и последвала отмяна при обжалването му пред съда. Изложени са подробни доводи, че при изричната правна уредба на чл.541 от ГПК, е изключено наличието на вреда при заплащането на адвокатското възнаграждение за ползвана защита при обжалване на определението за отказ на съдията по вписванията и неговата отмяна от съда.

Сочи, че предпоставки за деликтна отговорност и за иск по чл.45 от ЗЗД е да са налице всички елементи от фактическия състав на деликта. При установената недоказаност на наличието на вреда като задължителна предпоставка за уважаване на претенция с правно основание чл.45 от ЗЗД намира, че предявеният иск е неоснователен.

В съдебно заседание се явява процесуалния представител на ищеца, който поддържа становището си за основателност на предявените искове.

Ответникът по първоначалния иск се представлява в съдебно заседание от юрисконсулти, които оспорват като неоснователни предявените искови. В условията на евентуалност, молят да бъде уважен предявения обратен иск,

при условие, че бъде уважен първоначалния.

Съдът, като взе предвид събраните по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

По делото е представено Определение за отказ от 17.11.2020 г., постановен от съдия по вписванията С. Б. към РС – Карнобат, постановен по повод на заявление с вх.№3669 от 17.11.2020 г. по описа на СВ – гр. Карнобат, с който е отказано вписване на нотариален акт №97, том 5, рег.№2940, дело №673 от 2020 г. на нотариус М.С. поради неспазване на императивните изисквания на чл.6, ал.1 от ПВ относно съдържанието на акта относно индивидуализация на страните и подписване на акта от тях.

По делото е представен договор за правна услуга от 19.11.2020 г., сключен между Я. Р. Ж. и адвокат Г. С. с предмет изготвяне, подписване и подаване на жалба против Определение за отказ от 17.11.2020 г., постановен от съдия по вписванията С. Б.. Уговорено е възнаграждение по този договор в размер на 200 лв. Представено е в тази връзка платежно нареждане за заплащане на сумата от 215 лв. от Я. Ж. на Г. С.. Представен е и Анекс №1 към договор за правна услуга от 19.11.2020 г., с който страните се съгласяват, че преведената сума в размер на 215 лв. следва да бъде отнесена, както следва: 200 лв. за платено адвокатско възнаграждение и 15 лв. за заплатена държавна такса.

По делото е приложено заверено копие на цялата преписка по заявление с вх.№3669/17.11.2020 г. по описа на Служба по вписванията – гр. Карнобат, по която е бил издаден обжалвания впоследствие акт на съдията по вписванията. Така по преписката е представен нотариален акт за прехвърляне на недвижим имот №97, том V, рег.№2940, дело №673/2020 г. от 17.11.2020 г. на нотариус М.С., по силата на който Д.Х. Ж.а и Я. Р. Ж. прехвърлят на К. Г.ева Г.ева правото на собственост върху съсобствената си 1/2 идеална част от следния съсобствен с приобретателката недвижим имот, представляващ самостоятелен обект в масивна триетажна „Офис сграда с магазин за промишлени стоки, склад за промишлени стоки, оптика и очен кабинет, 11 бр. офиси и 3 бр. Ателиета“ на булевард „България“ №9, който самостоятелен обект представлявал нощен бар, разположен в сутерена на сградата и е със застроена площ от 206, 98 кв.м., подробно описан в посочения нотариален акт, срещу прихващане на вземането в размер на 16 500 лв., дължими от прехвърлителите Я. Ж. на наследодателя на приобретателката – Г. К. Гев, която сума последният е заплатил на дружеството продавач „Римстрой – 1“ ЕООД при закупуване на имота с нотариален акт за покупко – продажба на недвижим имот, вписан в СВ – Карнобат с Акт №63, т.4, д.№905, вх.рег. №1781/05.08.2018 г., вместо прехвърлителят Я. Ж.. Представени са и придружаващи заявлението за вписване на посочения нотариален акт документи.

В преписката е представено и споразумение, сключено между Я. Р. Ж. лично и като управител на „Мега Слот“ ЕООД, „Вегас Груп“ ЕООД, и от

друга страна на П. Гева Гева, К. Гева Гева и А. Н. Гева, по силата на което споразумение страните се съгласяват Я. Ж. да прехвърли лично или да осигури трети лица да прихвърлят на втората страна 1/2 идеална част от описания по – горе недвижим имот. Със споразумението А. Гева и П. Гева се съгласяват и желаят описаните в споразумението недвижими имоти да бъдат прехвърени само и единствено на К. Гева Гева, като по този начин ще считат, че първата страна е изпълнила задълженията си по споразумението. Срещу това страните се съгласяват, че задълженията на Я. Ж. към техния наследодател се погасяват.

По делото е приложено ч.гр.д.№2788/2020 г. по описа на Окръжен съд – Бургас, което е приключило с Определение №261027 от 16.12.2020 г., с което Окръжен съд – Бургас е отменил определение за отказ № 17 от 17.11.2020 г. на съдията по вписванията при Районен съд – Карнобат по преписка вх. рег. № 3669/17.11.2020 г. по описа на Службата по вписванията - Карнобат, с което е постановен отказ за вписване на нотариален акт за прехвърляне на недвижим имот №97, том V, рег.№2940, дело №673/2020 г. от 17.11.2020 г. на нотариус М.С., с рег. № **, с район на действие- РС- Карнобат, като вместо него е постановил да се извърши вписване по молба на нотариус нотариус М.С., с рег. № **, с район на действие- РС- Карнобат на нотариален акт за прехвърляне на недвижим имот /даване вместо изпълнение/ с №97, том V, рег.№2940, дело №673/2020 г. от 17.11.2020 г. Делото е върнато на съдията по вписванията за извършване на необходимите действия.

Въз основа на приетата за установена фактическа обстановка, изхождайки от закона, съдът установи от правна страна следното:

Съгласно чл. 49 ЗЗД, този, който е възложил на друго лице някаква работа, отговаря за вредите, причинени от него при или по повод изпълнението на тази работа. Касае се за уреден от закона случай на гаранционно-обезпечителна отговорност за вреди, причинени виновно от друго, която има обективен характер, тъй като не произтича от вината на възложителя на работата, а от тази на нейния изпълнител. За да се ангажира гаранционно-обезпечителната отговорност на ответника, е необходимо да са налице всички елементи на фактическия състав на непозволеното увреждане, от което произтича претенцията за обезщетяване на претърпени имуществени вреди – действие или бездействие, извършено противоправно и виновно от лице при и по повод на възложена му работа, настъпила вреда за ищеца и пряка причинна връзка между настъпилата вреда и противоправното поведение на изпълнителя на работата. Тези елементи следва да са кумулативно дадени и подлежат на доказване от ищеца, като по силата на чл. 45, ал. 2 ГПК само вината на причинителя на вредата се предполага до доказване на противното и ответникът носи доказателствената тежест за оборване на законовата презумпция.

В практиката на Върховния съд по отношение на отговорността по чл.49 от ЗЗД е разяснено, че отговорност по чл.49 ЗЗД възниква за лицето, което е възложило работата другиму: когато вредите са причинени виновно от

лицето, на което е възложена работата, чрез действия, които съставляват извършване на възложената работа, или чрез бездействия за изпълнение на задължения, които произтичат от закона, техническите и други правила или от характера на работата и когато вредите са причинени виновно от лицето, на което е възложена работата, чрез действия, които не съставляват изпълнение на самата работа, но са пряко свързани с него, в който случай вредите се явяват причинени по повод изпълнението на възложената работа. Приема се, че отговорност по чл.49 ЗЗД съществува и когато причинителят на увреждането е нарушил дадените му указания или надлежните правила за извършване на възложената работа и същата не възниква, когато увреждането е резултат на лични отношения между причинителя и увредения, макар и тези лични отношения да са възникнали при или по повод изпълнението на възложената работа. Отговорността по чл. 49 ЗЗД е за чужди виновни действия. Тя е предвидена от закона за да обезпечи по-сигурното, лесно и бързо обезщетение на пострадалите /Така Постановление № 7/1958г., Постановление №7/1959 г., Постановление №4/1961 г. и №17/1963 г. на ВС/.

По делото не е спорно, че С. Б., която е постановила Определение за отказ от 17.11.2020 г., заема длъжността съдия по вписванията към СВ – Карнобат, включително към момента на постановяване на отказа, от който ищецът твърди да са му причинени имуществени вреди. Съгласно т. 6 от Тълкувателно решение № 3/22.04.2005 г. на ВКС по тълк. гр. дело № 3/2004 г. на ОСГК, Министерство на правосъдието е държавният орган, който отговаря за вреди на граждани от незаконни действия или бездействия на съдиите - изпълнители и съдиите по вписванията. Отговорността е гаранционно-обезпечителна и възниква при настъпване на вреди за ищеца от незаконосъобразни действия или бездействия на съдиите по вписванията.

Следва да се посочи и, че в съдебната практика се приема, че редът за реализиране на отговорността за вреди, настъпили от актове и действия на съдия по вписванията, извършени в кръга на правомощията му е общият исков ред, като отговорността е именно такава по чл.49 от ЗЗД. Исковите за обезщетение са срещу възложителят на работата и са такива по чл. 49 във вр. с чл. 45 от ЗЗД /Така Определение № 42 от 15.11.2022 г. на ВКС и ВАС по адм. д. № 46/2022 г., Определение № 757 от 21.02.2024 г. на ВКС по к. гр. д. № 3211/2023 г. и др./.

Съдът не споделя възраженията, направени от процесуалните представители на ответника в насока недопустимост на предявения иск, поради липсата на предвидена възможност да бъдат присъждани разноски в рамките на охранителните производства, съобразно и разпоредбата на чл.541 от ГПК, от което се следвало, че разноските по охранителните производства са за сметка на молителя. Това действително е така, но не обуславя извода на ответника, че вследствие на действия/бездействия, които да са противоправни и виновно извършени от длъжностни лица, не могат да се търпят имуществени, респ. неимуществени вреди, включително такива, които са настъпили именно от актове на длъжностни лица във връзка с водено от тях

охранително производство. В тази насока е и трайната съдебна практика. По тези съображения, съдът не споделя доводите на Министерство на правосъдието за недопустимост на предявения иск.

Съдът намира, че постановяването на Определение за отказ от 17.11.2020 г., постановен от съдия по вписванията С. Б. към РС – Карнобат, е действие, което е извършено в рамките на правомощията на съдията по вписванията, уредени в ЗСВ и Правилника за вписванията, тоест същото е извършено при изпълнение на възложената ѝ работа. Следва да се обсъди при това положение дали това действие е противоправно и дали то се намира в причинна връзка с причинените и твърдени имуществени вреди на ищеца.

Съдът споделя доводите, направени от Министерство на правосъдието, в насока, че преценката относно процесуалната законосъобразност на действията или бездействията, от които са произтекли вредите, не е обвързана от факта дали същите са обжалвани или не, и какъв е резултата от инстанционния съдебен контрол. Вредите, които се търсят по общия исков ред в настоящия случай, произтичат от твърдяно незаконосъобразното действие на съдия по вписванията, обективизирано в постановен отказ от вписване на нотариален акт за прехвърляне на недвижим имот. Целта е да се ангажира отговорността на държавния орган, с който съответното лице – пряк причинител на вредата се намира в трудовоправни или служебни правоотношения. В тази връзка, преценката за наличието на предпоставките на чл. 49 ЗЗД, следва да бъде извършена само по отношение на постановления от съдията по вписванията акт – определение за отказ от вписване, доколкото и актовете на съда по повод на обжалване на актове в рамките на охранителното производство не формират сила на пресъдено нещо.

Видно е, че съдията по вписванията е мотивирал отказа си да впише нотариалния акт с мотив, че дългът, който се погасява с нотариалния акт за прехвърляне на недвижим имот е дълг на Я. Ж. към наследодателя Г. Гев, поради което като страни в нотариалното производство следвало да бъдат от една страна всички наследници на Г. Гев, а не само К. Гева, която е приобретател на имота.

Съдът намира, че така постановеният отказ на съдията по вписванията е незаконосъобразен. Проверката, която съдията по вписванията извършва съгласно чл. 32 а, ал. 1 от Правилника за вписванията относно това, дали представеният за вписване акт отговаря на изискванията на закона, се ограничава до това, дали актът подлежи на вписване, съставен ли е съобразно изискванията за форма и има ли предвиденото в Правилника за вписванията съдържание. В т. 6 от ТР № 7/2012 г. е посочено, че съдията по вписванията може да откаже вписване, ако актът не подлежи на вписване, ако не е съставен съобразно изискванията за форма и ако няма необходимото съдържание, като изрично се възприема, че може да бъде отказано вписване на акт, който не е подписан, тъй като проверката за наличие на подпис е елемент от проверката на формата на акта /Така т. 6 от ТР № 7 от 25.04.2013 г. по тълк. д. № 7/2012 г. на ВКС, ОСГТК/.

Съдът намира, че в настоящия случай съдията по вписванията е надхвърлил своите правомощия. Съдията по вписванията не може да проверява материалноправните предпоставки, вкл. дали договорът не противоречи на закона, доколкото тази проверка е от компетентността на нотариуса, който е съставил акта /Така Определение № 521 от 8.07.2021 г. на ВКС по к. ч. гр. д. № 2339/2021 г., Определение № 509 от 17.07.2013 г. на ВКС по ч. т. д. № 2639/2013 г., I т. о., ТК и др./.

В случая съдът намира, че с нотариален акт за прехвърляне на недвижим имот №97, том V, рег.№2940, дело №673/2020 г. от 17.11.2020 г. на нотариус М.С., Д.Х. Ж.а и Я. Р. Ж. прехвърлят на К. Гева Гева 1/2 идеални части от описания имот срещу погасяване на парично задължение на последната, тоест с нотариалния акт се обективира договор за даване вместо изпълнение по чл.65 от ЗЗД. Съдът споделя доводите, изложени от Окръжен съд – Бургас по в.ч.гр.д.2788/2020 г., че в нотариалното производство следва да участват само страните по прехвърлянето на имота съгласно чл. 9 и чл. 18 от ЗС вр. с чл. 6 от ПВ. В случая е видно, че това изискване е спазено, като съдията по вписванията не е следвало да дава указания сделката да бъде сключена и между другите две наследнички на Г. Гев. Следва да се посочи, че тяхното правоотношение с Я. Ж. и дружествата, които същият представлявал, е обективизирано в отделен договор, който по същността си представлява договор в полза на трето лице по смис. на чл.22 от ЗЗД, тоест по отношение на частта от общото задължение /разделено между П. Гева Гева, К. Гева Гева и А. Н. Гева/ даване вместо изпълнение е налице единствено по отношение на К. Гева, доколкото единствено тя получава недвижимия имот срещу погасяване на нейната част от общото вземане. По отношение на П. Гева Гева и А. Н. Гева е налице именно договор в полза на трето лице, доколкото последните се съгласяват вземанията им да се считат за погасени при условие, че Я. Ж. прехвърли описания в споразумението недвижими имоти.

При това положение, съдът приема, че актът на съдията по вписванията, с който е постановила отказ за вписване на нотариален акт за прехвърляне на недвижим имот /даване вместо изпълнение/, е незаконосъобразен. Това обуславя изводът, че е налице противоправно действие на съдията по вписвания.

При това положение е необходимо да се изследва въпросът дали са причинени вреди от противоправното действие на съдията по вписванията, които да са в причинно – следствена връзка с последното, тоест то да се явява необходимо условие за тяхното възникване.

В случая съдът намира, че видно от представените по делото договор за правна услуга от 19.11.2020 г., сключен между Я. Р. Ж. и адвокат Г. С. с предмет изготвяне, подписване и подаване на жалба против Определение за отказ от 17.11.2020 г., постановен от съдия по вписванията С. Б., както и видно от представено платежно нареждане, вследствие на незаконосъобразния отказ на съдията по вписванията, ищецът се наложило да

заплати разноси за адвокатско възнаграждение, както и за държавна такса във връзка с обжалване на отказа в размер на съответно 200 лв. и 15 лв. или общо 215 лв. Тези разноси в случая се явяват претърпени имуществени вреди. Следва да се посочи, че теорията и съдебната практика приемат, че отговорността за разноси е своеобразно репарирание на вредите, причинени от непозволено увреждане, което се изразява именно в един породен правен спор, като тя следва да се понесе от страната, която виновно е станала причина за водене на делото. Въпреки че това положение се приема по отношение на исковото производство и това на спорна съдебна администрация, не следва да се отрича възможността вследствие на действията/респ. бездействията на държавни органи в рамките на други производства, вкл. охранителните такива, да се репарират вредите, причинени от тези незаконни актове на държавни органи, които увреждат гражданите и юридическите лица. Това в пълна степен отговаря и на основните принципи и начала както на гражданското право, така и на необходимостта от гарантиране на принципа на правова държава /чл.4, ал.1 от КРБ/, така и на въведеното в чл.7, ал.1 от КРБ принципно положение, че държавата отговаря за вреди, причинени от незаконни актове или действия на нейни органи и длъжностни лица.

По тези съображения, настоящият състав намира, че Министерство на правосъдието в качеството си на възложител на работата на съдията по вписвания, следва да носи отговорност за вредите, причинени от незаконосъобразните му действия/бездействия, които в случая се изразяват в претърпените в производството по обжалване на Определение за отказ от 17.11.2020 г., постановен от съдия по вписванията С. Б. към РС – Карнобат, постановен по повод на заявление с вх.№3669 от 17.11.2020 г. по описа на СВ – гр. Карнобат, които са в общ размер на 215 лв.

Съдът намира и за основателен и доказан по основание и размер предявеният иск за мораторна лихва в размер на 51, 10 лв. за забава върху главницата за периода от 16.12.2020 г. до 06.04.2023 г. Съгласно разпоредбата на чл.84, ал.3 от ЗЗД при задължение от не-позволено увреждане, длъжникът се смята в забава и без покана. В този случай се дължи лихва за забава от деня на увреждането, което е моментът на постановяване на незаконосъобразния акт. По тези съображения, съдът намира, че искът за мораторна лихва се явява основателен и доказан по своето основание и размер.

По обратния иск:

С оглед уважаването на главния иск се е сбъднало условието и за разглеждане на обратния иск, предявен при условията на евентуалност от ответника срещу третото лице помагач (съгласно практиката на ВКС по чл. 290 ГПК - Решение по т. д. № 877/2010 г. на II т. о. решение по т. д. № 814/2009 г. на I т. о. и Решение № 53 от 24.07.2020 г. по т. д. № 881/2019 г. по описа на II т. о. на ВКС, по своята правна характеристика предявяването на обратен иск по реда на чл. 219, ал. 3 ГПК съставлява последващо обективно съединяване на искове при условията на положителна евентуалност).

Обратният иск е такъв по чл.203, ал.1 от КТ във вр. чл.54, във вр. чл.45 и чл.86, ал.1 от ЗЗД.

Съдията по вписванията е в трудови правоотношения с Министерство на правосъдието, съгласно чл.281 от Закона за съдебната власт. В отношенията между работодателя и работника по учредената трудовоправна връзка, съгласно чл.293 от ЗСВ, действие намират разпоредбите на чл.203-206 от КТ. За вреда, която е причинена умишлено или в резултат на престъпление или е причинена не при или по повод изпълнението на трудовите задължения, отговорността се определя от гражданския закон. За вреда, причинена на работодателя по небрежност при или по повод изпълнението на трудовите задължения, работникът или служителят отговаря в размер на вредата, но не повече от уговореното месечно трудово възнаграждение. С нормата на чл.206 ал.3 от КТ изрично е уредено правото на регрес, което възниква в полза на работодателя, обезщетил третите лица за причинените от служителя вреди.

В настоящия случай ищецът по обратния иск не установи елементите от фактическия състав на чл.203 ал.1 от КТ - вредата да е причинена умишлено, да е в резултат на престъпление или да не е при или по повод изпълнение на трудовите задължения, само в които случаи се прилага гражданския закон. В случая не бе установен умисъл у ответника, нито извършено престъпление, а незаконосъобразните действия са извършени при и по повод изпълнението на трудовите задължения на съдията по вписванията.

В тази връзка следва да се посочи, че е налице специален ред за реализиране на ограничената имуществена отговорност на работници/служители. Следва да бъде издадена заповед от работодателя, с която да бъде определено и посочено основанието и размера на отговорността на работника, респ. служителя. Заповедта се издава в едномесечен срок от откриването на вредата или от плащане на сумата на третото лице, но не по-късно от една година от причиняването ѝ. Ако в едномесечен срок служителят не оспори основанието или размера на отговорността, работодателят удържа дължимата сума по трудовото възнаграждение на работника или служителя в размерите, посочени в ГПК. Предвиденият специален ред за ангажиране ограничената имуществена отговорност на работника или служителя изключва възможността това да бъде направено в настоящото производство.

С оглед на изложеното, съдът намира, че предявеният обратен иск е неоснователен и като такъв следва да бъде отхвърлен.

По разноските:

При този изход на спора ответникът по главния иск, следва да бъде осъден да заплати на ищеца направените по делото разноски в размер на 600 лв., от които 100 лв. – за платена държавна такса, и 500 лв. – платено адвокатско възнаграждение.

По делото е направено възражение за прекомерност на претендираното от ищеца адвокатско възнаграждение. Съгласно разпоредбата на чл.78, ал.5 от ГПК ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно

съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата. Съобразно чл.2, ал.5 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, за процесуално представителство, защита и съдействие по граждански дела възнагражденията се определят съобразно вида и броя на предявените искове, за всеки един от тях поотделно независимо от формата на съединяване на исковете. В случая са предявени два обективно съединени иска, като общо за двата се претендира сумата от 500 лв. Съгласно чл.7, ал.2, т.1 от Наредбата, възнагражденията по граждански дела с материален интерес по – малък от 1000 лв. е 400 лв., тоест общо за двата иска дължимото на адвоката възнаграждение е в размер на 800 лв. В случая се претендира сума, която е почти двойно по – ниска от минимално допустимата в Наредбата, поради което и съдът не намира за основателно възражението за прекомерност, направено от Министерство на правосъдието.

При този изход на спора се дължат разноски и на ответника по обратния иск, но такива не са направени, поради което не следва да бъдат присъждани.

Мотивиран от горното, Районен съд - Бургас

РЕШИ:

О С Ъ Ж Д А Министерство на правосъдието, представлявано от министъра на правосъдието, с адрес за призоваване – гр. София, ул. „Славянска“ №1, **ДА ЗАПЛАТИ** на Я. Р. Ж. с ЕГН *****, с адрес гр. Бургас, на основание чл. 49 ЗЗД, **сумата в размер на 215 /двеста и петнадесет/ лева**, представляваща имуществена вреда, причинена от противоправно действие на съдия по вписванията - Определение за отказ от 17.11.2020 г., постановен от съдия по вписванията С. Б. към РС – Карнобат, постановен по повод на заявление с вх.№3669 от 17.11.2020 г. по описа на СВ – гр. Карнобат, който отказ е отменен с определение, постановено по въззивно частно гражданско дело № 2788 по описа на Бургаски окръжен съд за 2020 година; **сумата в размер на 51,10 /петдесет и един лева и десет стотинки/ лева**, представлявана мораторна лихва за периода от 16.12.2020 година /датата на отмяна на отказа/ до 06.04.2023 година, ведно със законната лихва върху главницата, считано от завеждане на исквата молба – 07.04.2023 г. до датата на окончателно изплащане на вземането.

ОТХВЪРЛЯ предявения от Министерство на правосъдието, представлявано от министъра на правосъдието, с адрес за призоваване – гр. София, ул. „Славянска“ №1, срещу С. Н. Б ЕГН *****, с адрес за призоваване гр. *иск за осъждане на ответницата да заплати сумата от 215 /двеста и петнадесет/ лева – обезщетение за причинени от нея вреди при и по повод изпълнение на задълженията ѝ като съдия по вписванията –

противоправно действие по постановяване на Определение за отказ от 17.11.2020 г., постановен от съдия по вписванията С. Б. към РС – Карнобат, постановен по повод на заявление с вх.№3669 от 17.11.2020 г. по описа на СВ – гр. Карнобат, който отказ е отменен с определение, постановено по въззивно частно гражданско дело № 2788 по описа на Бургаски окръжен съд за 2020 година; сумата в размер на 51,10 /петдесет и един лева и десет стотинки/ лева, представлявана мораторна лихва за периода от 16.12.2020 година /датата на отмяна на отказа/ до 06.04.2023 година, ведно със законната лихва върху главницата, считано от завеждане на исковата молба – 07.04.2023 г. до датата на окончателно изплащане на вземането.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал.1 от ГПК Министерство на правосъдието, представлявано от министъра на правосъдието, с адрес за призоваване – гр. София, ул. „Славянска“ №1, **ДА ЗАПЛАТИ** на Я. Р. Ж. с ЕГН *****, с адрес гр. Бургас, **сумата от общо 600 лв. /шестстотин/ лв.**, представляваща направените в исковото производство съдебно – деловодни разноски.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд - Бургас в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – Бургас: _____